03/04/2020

“Ο μικρόκοσμος του εαυτού μας”

/ Γνώμες

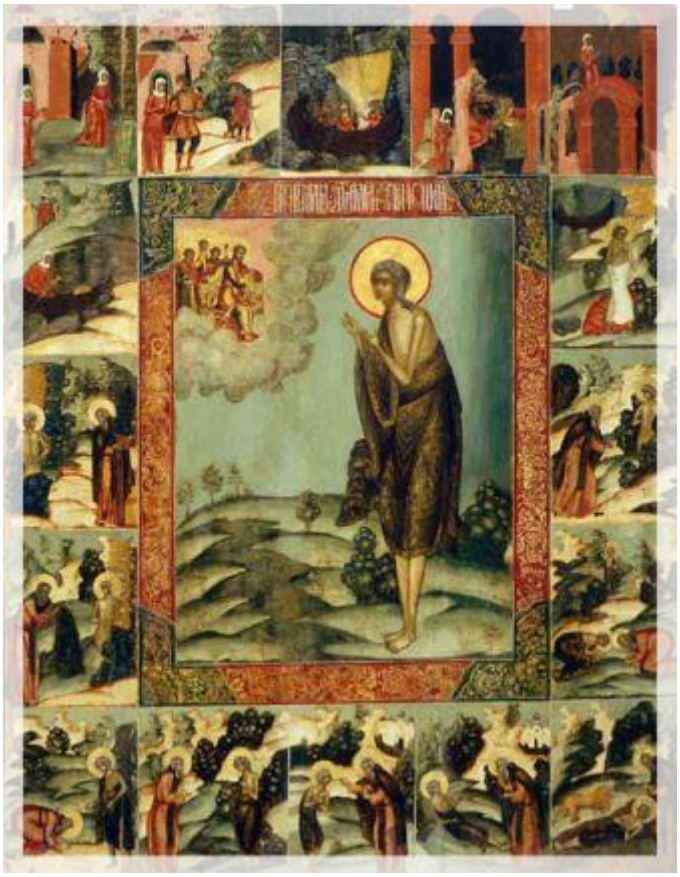

Του Πρωτ. π. Π. Μαριάτου

Λίγες μόνον ἡμέρες ἔμειναν, χριστιανοί μου, γιά νά ἀνεβεῖ ὁ Κύριος τόν μαρτυρικό Του δρόμο στόν Γολγοθᾶ.
Καί ἄρχισε -σαφέστερα ἀπό κάθε ἄλλη φορά- νά προλέγει στούς Μαθητές τά «μέλλοντα Αὐτῷ συμβαίνειν»: Τήν παράδοσή Του στά χέρια ἀνόμων, τούς ἐμπαιγμούς, τήν μαστίγωση, τούς ἐμπτυσμούς, τόν Σταυρικό θάνατο. Ἀλλά καί τήν Ἀνάστασή Του τήν τρίτη ἡμέρα.

Οἱ Μαθητές, πιθανόν, δέν κατανοοῦσαν τά λεγόμενα. Ἐξακολουθοῦσαν νά νομίζουν πώς ὁ Κύριός τους -παντοδύναμος, ὅπως Τόν εἶχαν γνωρίσει- θά ἀνέβαινε στόν θρόνο τοῦ Ἰσραήλ. Καί δύο ἐξ αὐτῶν (πιθανῶς οἱ νεώτεροι), τά ἀδέλφια Ἰάκωβος καί Ἰωάννης Τοῦ ζήτησαν πρωτοκαθεδρίες. Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τούς προειδοποίησε γιά τό ποτήριο καί τό βάπτισμα τοῦ Μυστηρίου, πού θά ἀνέμενε τούς ἀκολούθους Του, βρῆκε ἀφορμή νά κατακρίνει τήν ἐπιδίωξη τῆς κοσμικῆς δύναμης.

Τούς ὑπενθύμισε αὐτό πού οἱ ἴδιοι ἤξεραν : πώς ἐκεῖνοι πού ἐξουσιάζουν τούς

λαούς κάνουν κακή χρήση τῆς ἐξουσίας τους καταδυναστεύοντας τούς ἀνθρώπους. Γιά τούς Μαθητές Του, ὅμως, ἄλλος ὄφειλε νά εἶναι ὁ τρόπος: ὅποιος θέλει νά εἶναι μεγάλος νά γίνει ὑπηρέτης τῶν ἄλλων. Καί ὅποιος θέλει πρωτοκαθεδρίες νά φέρεται σάν δοῦλος. Γιατί καί ὁ «υἱός τοῦ ἀνθρώπου» – ὅπως συνήθιζε νά ἀποκαλεῖ τόν ἑαυτό Του- δέν ἦλθε στόν κόσμο γιά νά ὑπηρετηθεῖ, ἀλλά γιά νά ὑπηρετήσει˙ μέχρι σημείου νά δώσει καί τήν ζωή Του γιά χάρη τῶν πολλῶν.

Ἀγαπητοί Χριστιανοί μου, βλέπουμε πώς μέσα στόν στενό κύκλο τῶν Μαθητῶν, ὑπῆρχαν σπέρματα ματαιοδοξίας. Ἐνῶ ὁ Κύριος τούς μιλοῦσε δραματικά γιά τήν μεγάλη Θυσία Του, δύο ἀπ’ αὐτούς ἐγκλεισμένοι στόν μικρόκοσμο τοῦ ἑαυτοῦ τους, ἀνύποπτοι γιά ὅσα γεγονότα ἔτρεχαν, ἀνυποψίαστοι γιά τά κοσμογονικά συμβαίνοντα καί ἰδιοτελεῖς στήν ματαιοδοξία τους, ζητοῦσαν θρόνους καί παραθρόνους.

Μήπως καί ‘μεῖς φροντίζουμε πάνω ἀπ’ ὅλα γιά τήν φτωχή μας καλοπέραση, γιά τήν κοντόφθαλμη ὑλική μας εὐημερία, τόσο τήν θεμιτή (τροφή, στέγη, ὑγεία, κ.λπ.), ὅσο καί τήν ἀθέμιτη (τήν ἀνάδειξή μας σέ βάρος ἄλλων, τό ἐγωτικό μας ἀλάθητο, τήν ἰσχυρογνωμοσύνη μας, κ.λπ.); Ὅλα αὐτά μαρτυροῦν ἀδιαφορία γιά τούς ἄλλους, γιά τό πλῆθος τῶν ἀδελφῶν μας, ἁμαρτωλῶν καί μή.

Μήπως θά ἔπρεπε -φεύγοντας ἀπό τό κέλυφος τοῦ ἐγώ μας- νά ἀνοιχτοῦμε στόν κόσμο, χωρίς νά εἴμαστε «ἐκ τοῦ κόσμου»;...

Μέ χαμόγελο, μέ αἰσιοδοξία, μέ συγχωρητικότητα, μέ καταλλαγή, μέ μακροθυμία. Ἀδιαφορώντας ἔστω γιά τόν ἑαυτό μας. Καί, κυρίως, γιά τό «σαρκίο» μας.
Δίνοντας αὐτό πού μόνο ἔχουμε ὡς ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ : Τήν ἀγάπη τῶν ἔργων καί τῆς μικρῆς μας θυσίας.